

Derefter kom vi i Passaten, en god jævn vind for skibene, hvor vi havde alle sejl oppe både nat og dag og så nærmede vi os Ækvator; længe før blev der talt meget om, hvem der skulle døbes, dvs. hvem der ikke før havde passeret linjen; foruden mig var der en letmatros; der blev fortalt forfærdelige ting om, hvad der skulle ske.

Da vi så skulle passere linjen (det var imidlertid bleven ganske stille, så næsten alle sejl var gjort fast) skulle matrosen først døbes. Han blev bundet for øjnene, indsmurt i tjære og blev derefter sat på et bræt over en stor balje Vand, derefter trak de brættet bort under ham, så han faldt baglæns ned i vandet, men blev straks hjulpet op af Matroserne. Så kom min tur, også jeg blev bundet for øjnene og skulle så løbe over et tov, som skulle forestille linjen eller Ækvator. Da jeg var kommen over det, blev jeg overhældt med store pøse af vand af matroserne fra alle sider. Jeg slap altså nemmere fra det. Begge var vi drivvåde og måtte fuldstændig klædes om. Bagefter festede vi så med smørrebrød og punch.

Kilde: Helene Bruhn, i Hanne Løfqvist (red): Seks år på langfart: en dansk dames oplevelser 1889-1895, årbog fra Handels- og Søfartsmuseet på Kronborg, 2006